

Η ΑΘΜ ΕΤΙΜΗΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Την ΑΘΜ του Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρο Β' ετίμησε το απόγευμα της 5ης Μαρτίου ε.ε. η Νομαρχία Αθηνών, στα πλαίσια της εκδηλώσεως "Πρεσβευτές Ελληνισμού", που πραγματοποιήθηκε στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, παρουσία του Μακ.Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ.Ιερωνύμου και πολλών εκπροσώπων του πολιτικού και πνευματικού κόσμου της Ελλάδος.

Σε κλίμα συγκίνησης, ο Μακαριώτατος ωμίλησε στους 2.000 προσκεκλημένους της Νομαρχίας Αθηνών, λέγων:

«**Αισθήματα χαράς και συγκινήσεως** κατακλύζουν την καρδιά μου αυτήν την ιδιαίτερη στιγμή. Ευρίσκομαι ανάμεσά σας, υπό τους θόλους του περιλάμπρου τεμένους του πνεύματος και της μελωδίας του Μεγάλου Μουσικής Αθηνών, προκειμένου να συμμετάσχω της οφειλομένης τιμής που αποδίδει από του έτους 1997 η Νομαρχία Αθηνών, διά του θεσμού "Πρεσβευτές του Ελληνισμού", προς την μεγάλη και αλησμόνητη πρέσβειρα του ελληνικού πολιτισμού Μελίνα Μερκούρη, αλλά και να καταστώ αποδέκτης, διά της απονομής σε εμένα και δι' εμού προς τον Αποστολικό και Πατριαρχικό θρόνο του Αγίου Μάρκου, της τιμητικής διακρίσεως του εξονομασθέντος θεσμού.

"Πρεσβευτής του Ελληνισμού"! Έκφραση μεγάλης τιμής και μεγαλύτερης ακόμη ευθύνης. Πρεσβευτής ενός περιλάλητου πολιτισμού, οι απαρχές του οποίου ανάγονται στον αρχαίο ελληνικό κόσμο που αναζήτησε τα συνθετικά στοιχεία ενός έθνους, τα οποία συνόψισε σε τρία δομικά χαρακτηριστικά: το «όμαιμον», το «ομόγλωσσον» και το «ομόθησκον».

Το **όμαιμον** αναφέρεται στην κοινή καταγωγή, στο κοινό αίμα, αυτό που για εμάς τους Έλληνες αποτελεί το καύχημα και το διάδημα της δόξας μας. Αυτό το κοινό αίμα ο λαός μας δεν εδίστασε ακόμη και να το χύσει στους ηρωικούς, ανά τους αιώνες, αγώνες του, προκειμένου να υπερασπισθή τα ιδανικά του. Και αυτό το κοινό αίμα αποτελεί το συνεκτικό κρίκο του ελληνισμού, οπουδήποτε και αν έφτασε και εμεγαλούργησε, όπως συνέβη και συνεχίζει να συμβαίνει ακόμη στην σύγχρονη παγκόσμια πραγματικότητα.

Το **ομόγλωσσον** είναι ο τρόπος της επικοινωνίας μας, η κοινή μας γλώσσα. Η περιάκουστη και αδάμαστη ελληνική γλώσσα, η πλουσιότερη του κόσμου στην έκφραση των συναισθημάτων, στην έκφραση της δύναμης του ελληνικού στοχασμού, ακόμη και στην φανέρωση των ουράνιων αληθειών αυτού του Ευαγγελικού λόγου. Αυτή η γλώσσα έγινε το μέσο του εκπολιτισμού άλλων λαών και η ολκάδα που μετέφερε τα σωτηριώδη μηνύματα του Θεανθρώπου Ιησού στα πέρατα της οικουμένης.

Και το τρίτο στοιχείο είναι το **ομόθησκον**, η κοινή πίστη στον ένα Θεό, στον "άγνωστο" που ο Απόστολος Παύλος συνάντησε στη σκέψη των αρχαίων Αθηναίων ή στον Αποκαλυπτόμενο και αενάως θυσιαζόμενο στην πίστη των Χριστιανών. Αυτή η πίστη προσφέρει την δύναμη για αγώνες, καθίσταται αστείρευτη πηγή ελπίδος, λουτήρας αναγεννήσεως, χάριτος και προσδοκίας. Την πίστη του ο Έλληνας την μετέφερε παντού, όπου κι αν έφτασε, οπουδήποτε κι αν πήγε. Από αυτήν άντλησε δύναμη, γύρω από αυτήν συσπειρώθηκε και σε αυτήν κατέφυγε, μέσα στην τύρβη των αλλοτρίων πολιτισμών, των διαφορετικών φυλών και των ποικίλων θρησκειών. Κατά τους χριστιανικούς χρόνους, τις ρίζες του δέντρου της πίστεως στον Τριαδικό Θεό η Εκκλησία μας πότισε με το αίμα το παιδιών της, με το αίμα των Πατριαρχών, των κληρικών και του πληρώματος, ωστέ να μείνει ακλόνητη, ισχυρή και ανόθευτη. Η φλόγα της κανδήλας ενώπιον της εικόνας του Χριστού και Μητέρας Παναγίας δεν έσβησε και το λιβανωτό, μαζί με την ελληνική λαλιά του Ευαγγελίου, κατέστη η παρηγοριά του Έλληνα, το κλέος και το καύχημά του.

Κατά την αρχαιότητα οι Έλληνες διεσκορπίσθησαν σε όλη την έκταση της τότε "οικουμένης", από τις στήλες του Ηρακλέως, το σημερινό Γιβραλτάρ, μέχρι τις

μακρινές Ινδίες και από τον Καύκασο ως τα παράλια της Βορείου Αφρικής, επισφραγίζοντας τους τοπικούς πολιτισμούς που συνήντησαν με το αθάνατο ελληνικό πνεύμα. Κατ' αυτήν την διαδικασία κατέληξαν στην άποψη ότι Έλληνες καλούνται και **“οι της ημετέρας μετέχοντες παιδείας”**. Η δημοκρατία, η ελευθερία της σκέψης και της δημόσιας διατυπώσεώς της, η προσωπική πίστη και η λατρευτική της έκφραση, η φιλοπατρία και το υγιές αγωνιστικό φρόνημα, η αβίαστη διανόηση και η καταγραφή της, αποτελούν ενδεικτικές αρχές και ταυτόχρονα απόρροιες της αδέσμευτης ελληνικής σκέψης που μόνον ευχύμους πνευματικούς καρπούς προσέφερε στην ανθρωπότητα, έλκοντας έθνη και πολιτισμούς στις υψηλότερες ατραπούς της και διαπλάθοντας οικουμενικές αρχές και αξίες.

Υπό το πρίσμα των ανωτέρω αρχών και αξιών η παλαιόφατη Εκκλησία των Αλεξανδρέων σεμνύνεται, διότι στην δισχιλιετή μαρτυρική της διαδρομή δεν έπαυσε να μεριμνά για την πνευματική ανύψωση του ποιμνίου της, ελληνοφώνου και γηγενούς. Η ακαταπαυστη μέριμνα των προοδοιοπορισάντων φιλομούσων Πατριαρχών για την παιδεία και τον πολιτισμό, δια της ιδρύσεως σχολών και εκπαιδευτηρίων από την χώρα του Νείλου έως τις εσχατιές της αφρικανικής γης και της συγκροτήσεως βιβλιοθηκών, με κορυφαία την πολυαίωνια Πατριαρχική Βιβλιοθήκη Αλεξανδρείας, καταδεικνύουν την προσπάθεια διαφυλάξεως και μεταλαμπαδεύσεως των πνευματικών θησαυρών του Γένους προς όσους υπήχθεισαν στην επιστασία του Πατριαρχικού Θρόνου του Αγίου Μάρκου.

Αγαπητοί μου,

Παράλληλα με την ευθύνη της τηρήσεως της πατρῶας παρακαταθήκης το Πατριαρχείο μας, αφοσιωμένο στην Ευαγγελική επιταγή της διακηρύξεως της πίστεως του Ιησού Χριστού “πάσει τη κτίσει” οικοδομεί ψυχές και τροφοδοτεί με δύναμη και ελπίδα τους αφρικανούς αδελφούς. Η ιεραποστολική προσπάθεια που καταβάλλεται θυμίζει εποχές πρωτοχριστιανικές και πορείες Αποστολικές.

Η Εκκλησία μας αισθάνεται αυτήν την υποχρέωση προς τους λαούς της Αφρικής, η οποία απορρέει από την πολυευσπλαχνία του θεού προς το ανθρώπινο γένος, αλλά και από την οικουμενικότητα του κηρύγματος του ταπεινού Ναζωραίου, του απευθυνομένου σε κάθε άνθρωπο “από περάτων έως περάτων της οικουμένης”.

Η σκέψη μας, η αγωνία και η προσευχή μας καθημερινά είναι πώς θα οδηγήσουμε περισσότερους ανθρώπους στην “επίγνωση της αιωνίου Αληθείας”, χωρίς να παραβλέπουμε την παντελή απουσία των απαραίτητων βιωτικών μέσων, για την θεραπεία των οποίων καταβάλλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια.

Με την Χάρη και την ευλογία του Θεού λειτουργούν σε όλα τα αφρικανικά κράτη Ιεραποστολικά Κέντρα με σκοπό τον ευαγγελισμό των λαών και την κάλυψη των υλικών αναγκών τους. Παράλληλα με την προσωπική φροντίδα του Πατριάρχη και των Ιεραρχών του θρόνου, σε όλες τις Ιερές Μητροπόλεις και Επισκοπές της Αφρικής ανεγείρονται διαρκώς και λειτουργούν εκπαιδευτήρια, τεχνικές σχολές, νοσηλευτικά και ιατρικά ιδρύματα, οίκοι ευγηρίας, πτωχοκομεία και ορφανοτροφεία, παρέχοντα δωρεάν περίθαλψη και σύττιση στους εμπεριστάτους αδελφούς, διανοίγονται γεωτρήσεις για την εξασφάλιση καθαρού πόσιμου ύδατος, παρέχονται μαθητικές και φοιτητικές υποτροφίες για την πρόοδο των νέων αφρικανών, στηρίζονται οικογένειες που ζουν στην απόγνωση και την τέλεια εγκατάλειψη και τόσα άλλα που χρειάζονται πολύ χρόνο για να αναφερθούν λεπτομερώς.

Αδελφοί μου,

Ομιλώντας περί Ιεραποστολής στις ατέρμονες αφρικανικές εκτάσεις, ομιλούμε ουσιαστικά περί της **θυσιαστικής αγάπης**. Πρόκειται περί έργου μαρτυρικού, μία μαρτυρία Χριστού, μία αφιέρωση πλήρης χωρίς μέση οδό. Ο Ιεραπόστολος προσφέρει τα πάντα, γίνεται ολοκαύτωμα και θυσία στον ιερό βωμό της φιλανθρωπίας για τον ταπεινό κάτοικο της Αφρικής, στην ψυχή του οποίου γεννάται η πεποίθηση ότι και γι’

αυτόν υπάρχει πλέον ένας στοργικός θεός και ένας άνθρωπος, ο Ιεραπόστολος, συμμερίζεται την ένδεια και την αγωνία του και συμπάσχει, προκειμένου να του προσφέρει αυτά τα πολύτιμα υλικά αγαθά, που ο ανεπτυγμένος κόσμος θεωρεί αυτονόητα για τον καθένα. Έτσι επεκτείνεται στους αιώνες, στον χώρο και τον χρόνο, το Αποστολικό λειτούργημα και αποκαλύπτεται ο θεός της αγάπης προς όλους τους λαούς.

Μεταμορφώνεται κατ'αυτόν τον τρόπο ο κόσμος των φυλών, ανακαινίζεται πνευματικά το ανθρώπινο στοιχείο, φωταγωγείται με την Χάρη την ελπίδα του Παναγίου Πνεύματος το αγαθό αφρικανικό πρόσωπο. Είναι η κοινωνία του εμπεριστάτου ανθρώπου με τον Πανάγαθο θεό και τον θυσιαζόμενο συνάνθρωπο, η οποία "φυσικώ τω τρόπω" θεοποιεί και αποκαλύπτει το άπειρο θεϊκό έλεος στην ζωή των "μαύρων"αδελφών, χωρίς διάκριση χρώματος ή φυλής, γλώσσας ή καταγωγής.

Με αυτές τις λίγες σκέψεις, με πνεύμα ταπείνωσης και επίγνωση του πατρικού μου καθήκοντος απευθύνομαι στην αγάπη σας και εκφράζω για μία ακόμη φορά ευγνώμονες ευχαριστίες για την υψηλή αυτή τιμητική διάκριση, η οποία αποτελεί εφιαλτήριο νέας δυνάμεως και ηθικής υποστηρίξεως στην δύσβατη, αλλά μεστή ουρανίων δωρεών και θαυμάτων, ιεραποστολική πορεία.

Να είσθε βέβαιοι ότι το μαρτυρικό και ένδοξο Πατριαρχείο μας, πιστό στη παρακαταθήκη του ιδρυτού του Αποστόλου Μάρκου, ως φιλόστοργη μητέρα αγρυπνεί και μεριμνά και οι διακονούντες αυτό παραμένουμε αγωνιστές και φρυκτωροί των ελληνορθοδόξων αρχών και αξιών στον παρόντα αιώνα, στην σύγχρονη και διαρκώς μεταβαλλόμενη παγκόσμια κοινωνία, αγωνιζόμενοι με σύνεση και πνεύμα αυτοθυσίας, τίμιοι με την ιστορία, τίμιοι με την Ορθοδοξία.

Γνωρίζουμε ότι στον αγώνα μας δεν είμαστε μόνοι. Τόσον στην περιάκουστη Νειλοχώρα, στην χώρα της ειρηνικής συνυπάρξεως του Χριστιανισμού και του Ισλάμ, όσον και στην ευλογημένη πατρίδα μας, η αγάπη των λαών και το αδιάπτωτο ενδιαφέρον των κυβερνώντων μάς περιβάλλει. Το Λιβυκό Πελαγος, που παρεμβάλλεται μεταξύ των δύο κρατών, δεν αποτελεί φυσικό εμπόδιο και διαχωριστική γραμμή, αλλά νοητή γέφυρα αγάπης, ενδυναμώσεως και συναδέλφωσης. Γι' αυτό οφειλετικώς ευχαριστώ και την Ελληνική Πολιτεία για την στήριξη και την παντοειδή συναρωγή στο έργο του Πατριαρχείου μας και την φιλόξενη Αίγυπτο και τον Εξοχώτατο Πρόεδρο της κ.Χόσνι Μουμπάρακ, για την προστασία και την διαρκή συναντίληψη προς αυτό.

Εκφράζοντας και πάλι την ευγνωμοσύνη της Εκκλησίας των Αλεξανδρέων, εύχομαι και προσεύχομαι «ο πατήρ των οικτιρμών και θεός πάσης παρακλήσεως» να είναι πάντοτε μαζί σας, κατευθύνοντας τα διαβήματά σας "εις παν έργον αγαθόν"».

Επίσης ο Μακ.Πατριάρχης εξέφρασε την ευγνωμοσύνη Του προς τον Μακ.Αρχιεπίσκοπο Αθηνών κ.Ιερώνυμο για την καθοριστική συμβολή της Εκκλησίας της Ελλάδος στο πολυσχιδέστατο ιεραποστολικό και ανθρωπιστικό έργο του Πατριαρχικού θρόνου, ενώ απευθυνόμενος στον Εξοχ.Υπουργό Πολιτισμού κ.Αντώνιο Σαμαρά, εκπρόσωπο της ελληνικής Κυβερνήσεως, τον Εξοχ.Αντιπρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων κ.Νεράντζη, την Βουλευτή κα. Άννα Διαμαντοπούλου, εκπρόσωπο της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως και τους εκπροσώπους άλλων πολιτικών κομμάτων, εξέφρασε ολόθυμες ευχαριστίες για την παρουσία τους και την εν γένει συμπαράστασή τους, καθώς και προς τον οικοδεσπότη της βραδιάς κ. Ιωάννη Σγουρό, Νομάρχη Αθηνών, για την προσγενομένη μεγάλη τιμή.

Στην εκδήλωση αυτή τον Σεπτό Προκαθήμενο του παλαιφάτου Πατριαρχείου, ο Οποίος τυγχάνει ο πρώτος Πρωθιεράρχης που τιμάται στα πλαίσια της εξονομασθείσης εκδηλώσεως, συνόδευαν ο Σεβ.Γέρων Μητροπολίτης Αζώμης κ. Πέτρος, εκπρόσωπος της ΑΘΜ στην Αθήνα και ο θεοφ. Επίσκοπος Μαρεώτιδος κ. Γαβριήλ, Πατριαρχικός Επίτροπος Αλεξανδρείας, ενώ μεταξύ των πολλών επισήμων παρευρέθησαν ο Πρόεδρος των Οφικκιάλων του Αλεξανδρινού θρόνου, Καθηγητής κ. Θεόδωρος Παναγόπουλος, ο Αρχων Μέγας Λογοθέτης κ. Σπυρίδων Καμαλάκης κ.α.